

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 610: Cần Biết Đối Với Pháp, Tùy Đắc Tùy Xả (Được Đến Đâu Buông Xả Đến Đó), Tuyệt Đối Không Chấp Tướng Mà Sinh Tâm Tự Mãn

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 052)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cần biết đối với pháp, tùy đắc tùy xả (được đến đâu buông xả đến đó), tuyệt đối không chấp tướng mà sinh tâm tự mãn.】

Câu này rất quan trọng. Phật pháp sâu rộng không có bên bờ, làm sao có thể tự mãn? Đẳng Giác Bồ-tát vẫn còn ở bậc Học địa, vẫn đang cầu học, cũng vẫn nỗ lực tu học nghiêm túc, thành Phật mới là viên mãn. Chúng ta hôm nay ở trong Phật pháp đạt được bao nhiêu? Làm sao có thể tự mãn? Đây là điều mà bản thân chúng ta nhất định phải tự nhận thức rõ. Tất cả pháp, đối với pháp quyết định không thể chấp trước. Ở đây chỉ dạy chúng ta, rất hay! Tùy đắc tùy xả. Xả rồi chẳng phải là không còn gì sao? Xả rồi thì mới có tiến bộ; đạt được mà không chịu xả, thì không thể tiến bộ. Thí dụ quý vị đến giảng đường này muốn lên lầu năm, lên đến lầu hai, thấy chỗ này cũng được, luyện tiếc không đành, luyện tiếc không xả thì làm sao quý vị có thể lên lầu ba? Xả lầu hai mới lên được lầu ba, xả lầu ba mới lên lầu bốn, xả lầu bốn mới lên lầu năm, không xả làm sao được? Quý vị muốn đạt được cứu cánh viên mãn, quý vị phải xả bỏ tất cả, giống như các quả vị Bồ-tát vậy. Người Tiểu thừa, khi biết mình đã chứng được Sơ quả rồi, họ liền buông xả, nhờ vậy họ chứng được Nhị quả; Nhị quả cũng xả, bèn chứng được Tam quả; Tam quả xả đi, chứng được Tứ quả; Tứ quả La-hán không chịu xả nữa, xả không đành, thế là đành làm A-la-hán vậy, bèn không thể làm Bồ-tát. Thế Tôn quở trách họ đọa vào hầm Vô vi, chấp trước Thiên chân Niết-bàn, họ nhập vào cảnh giới đó, họ không chịu xả. Bồ-tát xả Thập Tín, thì các ngài có thể đạt đến Thập Trụ, xả Thập Trụ thì có thể đạt đến Thập Hạnh, xả Thập Hạnh thì có thể đạt đến Thập Hồi hướng, phải chịu xả thì mới được, nếu không chịu xả, vĩnh viễn không thể thành Phật. Cho nên đối với Pháp cũng phải xả. Tôi đưa ra một ví dụ, có lẽ quý vị có kinh nghiệm này,

không có kinh nghiệm này, thì có lẽ quý vị cũng có thể nhìn thấy. Đến nghe pháp, ghi chép bút ký, trên quyển kinh này viết chi chít đầy kín, tương lai lên đài giảng bèn cầm quyển bút ký này ra giảng, quyển bút ký đó không chịu buông xả thì vĩnh viễn không có tiến bộ; mỗi lần giảng đều dùng quyển bút ký đó, đều giống y như nhau. Nếu quý vị giảng xong một lượt, quyển bút ký liền bỏ đi, không cần nữa, lần sau giảng lại chuẩn bị lại từ đầu thì mới có tiến bộ. Ngàn vạn lần không được học theo những người thầy thiếu siêng năng. Chúng ta ở trường học nhìn thấy giáo viên lười nhác, dạy Quốc văn lớp một, thầy có một quyển sách giáo khoa, một quyển giáo án, thầy dùng cả một đời, mỗi một học kỳ đều đem bộ đó ra dạy, người thầy này cả đời sẽ không có tiến bộ. Phàm là giáo viên siêng năng, giáo viên có trách nhiệm, thì nhất định cùng một quyển sách giáo khoa nhưng năm nào cũng có cách giảng mới, như thế sau đó mới có thể thích ứng với xã hội này. Học trò học xong thì mới có chỗ dùng, học để áp dụng vào thực tế, không đến nỗi những gì học được lại không dùng đến. Đây là ví dụ rất rõ ràng. Nếu quý vị hiểu được tùy đắc tùy xả, vậy thì tự tại rồi, trí huệ tăng trưởng, phước đức tăng trưởng.

Trong pháp thế gian cũng mang đạo lý tương tự, hôm nay quý vị kiếm được tiền, tiền kiếm được rồi, phải xả! Nếu quý vị không chịu xả, thì số tiền quý vị kiếm được cũng chỉ có bấy nhiêu; càng xả càng nhiều. Kiếm được tiền là phước báo, xả tiền là trí huệ. Quý vị có phước nên mới kiếm được tiền, mà quý vị không biết xả, là quý vị không có trí huệ; cho nên xả là trí huệ. “Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật” giảng những gì? Chính là xả mà thôi, không có gì khác, chính là giảng buông xả, nhìn thấu, buông xả. Người có trí huệ sẽ biết xả, biết buông xả, nhất định là làm lợi ích chúng sanh. Xả tài tu phước, thì phước báo đó càng lớn hơn. Người minh bạch đạo lý thì dám xả, chịu xả, thích xả, vì sao vậy? Vì họ hiểu được đạo lý này. Tài phú từ đâu mà đến? Từ bố thí mà đến, bố thí là nhân, được tiền tài là quả, gieo nhân mới có quả, không gieo nhân làm sao có quả? Tài phú quý vị có được trong đời này, là cái nhân bố thí từ đời trước; đời trước quý vị bố thí nhiều, trong đời này tài phú quý vị có được sẽ lớn, quý vị phát tài lớn; đời trước quý vị bố thí ít, đời này tài vận của quý vị sẽ kém, chính là đạo lý như vậy, đây là chân lý. Từ đây có thể thấy, tài thí là nhân, tài phú là quả. Tôi có tài phú thì dốc sức xả bỏ bố thí, cái nhân này của quý vị càng gieo càng sâu, càng gieo càng rộng, tài phú quý vị có được sẽ ngày càng nhiều, càng ngày càng được tài phú lớn; sau khi đạt được rồi, tùy đắc tùy xả, thì tài phú này của quý vị vô cùng vô tận, mãi mãi không cạn kiệt. Tiền tài không thể giữ khư

khư ở đó, giữ lại là hổng hết rồi. Tiền tài, thuật ngữ trong xã hội gọi là “thông hóa”, chữ thông ở đây tức là nó phải lưu thông, không thể làm nó ứ đọng lại, ứ đọng lại sẽ sinh rắc rối, sẽ sinh ra vấn đề. Nó giống như nước vậy, đã là nước thì nhất định phải chảy lưu thông như nước sông, vừa chặn lại thì dòng nước này liền biến thành mương nước hôi thối, không thông nữa! Nói cách khác, bản thân sẽ sinh bệnh, gia đạo sẽ suy sụp. Nhất định phải lưu thông, người có trí huệ thì hiểu được điều này, hiểu rõ được đạo lý này. Nhất định phải xả, việc gì cũng đều phải xả, càng xả càng nhiều. Hoan hỷ mà xả, thì tiền tài đó có được rất nhẹ nhàng tự tại, một chút cực khổ cũng không có. Người hiện tại kiếm tiền kiếm được rất cực khổ, vì sao cực khổ như vậy? Bởi vì lúc xả trong quá khứ, giống như cắt thịt vậy, rất khó xả! Xả không dứt khoát vui vẻ, cho nên hôm nay tiền tài đó phải rất cực khổ mới kiếm được, chính là đạo lý như vậy. Nếu quý vị bỏ thí một cách vô cùng dứt khoát vui vẻ, quý vị có được cũng không tốn chút sức lực nào. Tùy đắc tùy xả, bốn chữ này là chân lý, thông đạt cả thế pháp và xuất thế gian pháp, quyết định không được chấp tướng, quyết định không được tự mãn.